

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

13 mai 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte

Iurie Diaconu,

Judecători

Liliana Catan, Ion Guzun,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Cahul, Vitali Cebotari, împotriva deciziei Curții de Apel Cahul din 18 noiembrie 2019, în privința inculpatului

Palamarji Ilie XXXXXX.

<i>instanța de fond:</i>	<i>Termenul de examinare,</i> 28.07.2017 – 04.04.2018,
<i>instanța de apel:</i>	23.05.2018 – 07.11.2018,
<i>instanța de recurs:</i>	13.02.2019 – 18.06.2019,
<i>instanța de apel:</i>	18.09.2019 – 18.11.2018,
<i>instanța de recurs:</i>	21.02.2019 – 13.05.2020.

Asupra recursului menționat, Colegiul penal,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Cahul din 04 aprilie 2018, Palamarji Ilie a fost condamnat în baza art. 171 alin. (2) lit. b), b²) Cod penal la 6 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, începând din 04.04.2018, cu includerea perioadei arestării preventive de la 22.01.2016 până la 25.01.2016.

De la inculpat s-a încasat în beneficiul lui XXXXXX prejudiciul moral în mărime de 5000 lei.

2. Instanța de fond a constatat că la începutul lunii august 2015, la amiază, data și ora precisă de organul de urmărire penală nefiind stabilită, inculpatul Palamarji I., urmărind scopul întreținerii unui raport sexual cu fiica sa vitregă minoră, XXXXXX, a.n. XXXX, a atras-o pe terenul unei pepiniere silvice, amplasată la marginea XXXXXX, XXXXXX, unde, aplicând față de ultima constrângere fizică și psihică, știind cu certitudine că XXXXXX n-a atins vârsta de 16 ani și care în legătură cu vârsta minoră, se afla în imposibilitate de a se apăra și de a-și exprima voința proprie, în continuarea intenției sale infracționale, dezbrăcând-o contrar voinței, a întreținut cu aceasta un raport sexual.

Tot el, în una din zilele lunii noiembrie 2015, data exactă nu a fost stabilită, în timpul amiezii, urmărind scopul întreținerii raportului sexual cu fiica sa vitregă minoră XXXXXX , a.n. XXXX, aflându-se în interiorul căsuței paznicului, situată pe teritoriul ocolului silvic, situat la marginea XXXXXX, XXXXXX, aplicând asupra acesteia constrângere fizică și psihică, știind cu certitudine că XXXXXX nu a atins vârsta de 16 ani, care în legătură cu vârsta minoră, se afla în imposibilitate de a se apăra și de a-și exprima voința proprie, în continuarea intenției sale infracționale, dezbrăcând-o contrar voinței, a întreținut cu aceasta un raport sexual.

Tot el, la mijlocul lunii decembrie 2015, data exactă nefiind stabilită, în timpul amiezii, urmărind scopul întreținerii raportului sexual cu fiica sa vitregă minoră XXXXXX , a.n. XXXX, aflându-se în interiorul căsuței paznicului, situată pe teritoriul ocolului silvic, situat la marginea XXXXXX, XXXXXX, aplicând asupra acesteia constrângere fizică și psihică, știind cu certitudine că XXXXXX nu a atins vârsta de 16 ani, care în legătură cu vârsta minoră, se afla în imposibilitate de a se apăra și de a-și exprima voința proprie, în continuarea intenției sale infracționale, dezbrăcând-o contrar voinței, a întreținut cu aceasta un raport sexual.

Instanța a reținut că inculpatul nu a recunoscut vina, însă vinovăția lui a fost confirmată integral prin probele administrate și i-a încadrat acțiunile în baza art. 171 alin. (2) lit. b), b²) Cod penal, ca violul, adică raportul sexual săvârșit prin constrângere fizică și psihică a persoanei, profitând de imposibilitatea acesteia de a se apăra și de a-și exprima voința, săvârșit cu bună-știință asupra unui minor, asupra unui membru de familie.

Totodată, instanța a statuat că acțiunile inculpatului urmează a fi corect calificate o singură dată în baza art. 171 alin. (2) lit. b), b²) Cod penal, acestuia fiindu-i incriminată săvârșirea a trei episoade, ce nu constituie concurs de infracțiuni.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de faptul că inculpatul anterior nu a fost condamnat, are doi copii minori la întreținere, se caracterizează pozitiv, nu au fost stabilite circumstanțe atenuante și agravante, concluzionând că reeducarea și corectarea lui este posibilă cu aplicarea unei pedepse cu închisoare.

3. Procurorul în Procuratura raionului Taraclia, V. Vornicov, a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie condamnat în baza art. 171 alin. (2) lit. b), b²) Cod penal la 9 ani închisoare, art. 171 alin. (2) lit. b), b²) Cod penal la 9 ani închisoare și art. 171 alin. (2) lit. b), b²) Cod penal la 9 ani închisoare, iar potrivit art. 84 alin. (1) Cod penal, să-i fie stabilită pedeapsă definitivă de 25 de ani închisoare.

Apelantul a invocat că acțiunile incriminate inculpatului au fost săvârșite în momente și locuri diferite, care nu au avut un caracter de extindere sau continuare, iar violul reprezintă o componentă formală și se consideră o infracțiune finisată de la momentul începerii raportului sexual, astfel că acțiunile acestuia constituie concurs de infracțiuni, prevăzute de art. 171 alin. (2) lit. b), b²) Cod penal și pentru fiecare infracțiune urmează a-i fi stabilit o pedeapsă separată, apoi conform art. 84 alin. (1) Cod penal.

Astfel, instanța de fond a dat o calificare incorectă faptelor săvârșite, iar pedeapsa stabilită nu poate asigura atingerea scopului ei, deoarece nu a ținut cont de gravitatea infracțiunilor săvârșite de inculpat și influența pedepsei aplicate la corectarea și reeducarea lui.

Instanța de fond a stabilit că inculpatul nu are antecedente penale și a săvârșit o infracțiune pentru prima dată, însă acesta a comis infracțiuni grave, îndreptate împotriva minorilor, prezintă pericol social care constă în atentarea la dezvoltarea normală fizică și psihică a minorei și influențează negativ asupra psihicului și dezvoltării morale a victimei. Totodată, inculpatul nu a recunoscut vina și nu s-a căit de cele săvârșite.

Mai mult, stabilirea *pedepsei condiționate* inculpatului nu este proporțională acțiunilor săvârșite și contrară prevederilor art. 61 Cod penal, potrivit căruia pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnatului, cât și a altor persoane.

3.1. Avocatul Victor Delijan și inculpatul, la fel, au declarat apeluri, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care ultimul să fie achitat.

Apelanții au indicat că instanța de fond a omis un șir de circumstanțe relevante cauzei, ori, din probele administrate rezultă că inculpatul și partea vătămată nu erau în relații bune, deoarece acesta era sever cu fiica vitregă, urmărind rezultatele ei la școală, ultima fiind caracterizată negativ.

Ori, inculpatul nu a comis infracțiunile incriminate.

4. Potrivit deciziei Curții de Apel Cahul din 07 noiembrie 2018, apelurile avocatului și inculpatului au fost respinse ca nefondate.

Apelul procurorului a fost admis, casată parțial sentința și pronunțată o nouă hotărâre.

Palamarji Ilie a fost condamnat în baza în baza art. 171 alin. (2) lit. b²) Cod penal la 8 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

În rest, sentința a fost menținută.

Instanța de apel a reținut că instanța de fond incorect a reținut în acțiunile inculpatului calificativul violul *săvârșit cu bună-știință asupra unui minor*.

Astfel, partea vătămată poartă calitatea specială de membru al familiei, care cuprinde în sine și vârsta ei minoră, ori, în înțelesul prevederilor art. 133¹ Cod penal, prin membru de familie se înțelege orice persoană, indiferent de vârsta acesteia sau careva alte particularități.

Deci, nu este necesară calificarea acțiunilor inculpatului în baza art. 171 alin. (2) lit. b) Cod penal, deoarece partea vătămată minoră îndeplinește calitatea specială de membru de familie, calitate care cuprinde în sine și vârsta minoră a acesteia.

5. Procurorul-șef al Procuraturii de nivelul Curții de Apel Cahul, Dumitru Calendari, a declarat recurs ordinar, solicitând casarea acestei decizii și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Recurentul a invocat că instanța de apel a dat faptei săvârșite o încadrare juridică greșită.

5.1. Avocatul Victor Delijan și inculpatul, la fel, au declarat recursuri ordinare, solicitând casarea acestei decizii și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Recurenții au indicat că instanțele de fond și de apel nu au avut dovezi certe pentru a emite o sentință de condamnare, ori, inculpatul nu este vinovat - circumstanțe pe care poate să le dovedească prin martori.

6. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 18 iunie 2019, recursurile au fost admise, casată total decizia și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Instanța de recurs a statuat că instanța de apel, făcând reîncadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, alta decât cea indicată în rechizitoriu și în sentință, nu a descris fapta constatată, ca fiind dovedită potrivit încadrării juridice noi, cu indicarea semnelor calificative respective.

Totodată, instanța de apel pripit a concluzionat că calitatea de membru al familiei înglobează în sine și vârsta părții vătămate minore. Ori, în practica judiciară privind examinarea cauzelor din categoria infracțiunilor privind viața sexuală a fost accentuat, că dacă violul a fost săvârșit în prezența mai multor circumstanțe agravante, prevăzute la diferite literele și/sau alineate ale art. 171 Cod penal, atunci în absența concursului real de infracțiuni, faptele se califică numai potrivit aceluși alineat al art. 171 Cod penal, care prevede o sancțiune mai severă, nominalizând și toate circumstanțele agravante ale faptei.

Odată ce în speță sunt prezente două circumstanțe agravante - literele b) și b²) de la alin. (2) art. 171 Cod penal, care prevăd componente de sine stătătoare ale infracțiunii, rezultă că acestea urmau a fi aplicate cumulativ, iar instanța de apel eronat a interpretat prevederile art. 133¹ Cod penal, considerând că calitatea de membru de familie absoarbe calitatea de minor pe care o deține partea vătămată. Deși, instanța de apel a casat sentința primei instanțe și în latura stabilirii pedepsei, pronunțând o nouă hotărâre prin care inculpatului i-a fost aplicată o pedeapsă mai aspră, totuși procesul de individualizare a pedepsei nu a avut loc cu respectarea deplină a prevederilor art. 61, 75 Cod penal.

Pe lângă aceasta, instanța de apel a stabilit că inculpatul a săvârșit o infracțiune gravă, cu intenție directă, însă nu a dat apreciere deplină personalității inculpatului și comportamentului acestuia până la săvârșirea infracțiunii, în timpul și după săvârșirea acesteia, nu a fost luat în considerație că faptele acestuia au fost săvârșite în trei episoade, care au decurs la anumite intervale de timp, precum și nu a evaluat nici urmările infracțiunii asupra părții vătămate minore, care o perioadă îndelungată a fost supusă presiunilor psihice, locuind în aceeași gospodărie cu inculpatul, care îi era tată vitreg.

Periculozitatea infracțiunii săvârșite de inculpat rezidă din faptul că partea vătămată, fiind membru de familie al inculpatului, mizând pe afecțiunea presupusă a făptuitorului, nu este avizată de intențiile acestuia și nu ia măsuri de apărare. În acest caz, fapta are o rezonanță socială mai mare și încalcă mai grav principiile morale ale societății, deoarece victima nu este orice persoană, ci una care făptuitorului îi este apropiată.

7. Potrivit deciziei Curții de Apel Cahul din 18 noiembrie 2019, apelurile apărării au fost respinse ca nefondate.

Apelul procurorului a fost admis, casată parțial sentința și pronunțată o nouă hotărâre.

Palamarji Ilie a fost condamnat în baza art. 171 alin. (2) lit. b), b²) Cod penal la 7 ani închisoare, art. 171 alin. (2) lit. b), b²) Cod penal la 7 ani închisoare și art. 171 alin. (2) lit. b), b²) Cod penal la 7 ani închisoare.

În temeiul art. 84 alin. (1) Cod penal, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 9 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, începând din 18.11.2019, cu includerea perioadei aflării în arest de la 22.01.2016 până la 25.01.2016 și de la 04.04.2018 până la 18.11.2019.

În rest, sentința a fost menținută.

Instanța a reținut, în afara oricărui dubiu rezonabil, că vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunilor incriminate se confirmă în totalitate prin probele administrate, aflate în coroborare.

Totodată, este neîntemeiată și eronată concluzia instanței de fond privind calificarea acțiunilor inculpatului doar în baza unui singur articol, deoarece acesta a fost pus sub învinuire în baza art. 171 alin. (2) lit. b), b²) Cod penal pentru trei episoade separat, că în lunile august, noiembrie și decembrie 2015, a întreținut relații sexuale cu partea vătămată minoră, care este fiica lui vitregă, contrar voinței acesteia.

Astfel, a fost demonstrată existența unui concurs de infracțiuni, iar acțiunile inculpatului urmează a fi calificate ca trei infracțiuni separate.

Mai mult, fiecare infracțiune de care este învinuit inculpatul se consideră consumată odată cu începerea realizării raportului sexual de către făptuitor în privința părții vătămate, indiferent de consecințele produse, fiind stabilit că infracțiunile au fost săvârșite de către inculpat în lunile august, noiembrie și decembrie anul 2015.

Infracțiunile au fost săvârșite la intervale de timp diferite, între care s-a scurs o perioadă relativ lungă de timp și în care inculpatul nu a fost condamnat pentru nici una din acțiunile săvârșite repetat și nici nu a expirat termenul de prescripție de tragere la răspundere penală pentru fiecare infracțiune în parte.

Deci, acțiunile inculpatului urmează a fi încadrate corect ca trei infracțiuni identice separate și urmează a fi calificate ca un concurs de infracțiuni.

Astfel, a fost constatat că Palamarji I., la începutul lunii august 2015, în timpul amiezii, data și ora cu certitudine nu a fost stabilită, urmărind scopul întreținerii unui raport sexual cu fiica sa vitregă minoră, XXXXXX, anul nașterii XXXX, a ademenit-o pe teritoriul unei pepiniere silvice, situată în preajma XXXXXX, XXXXXX, unde aplicând constrângerea fizică și psihică, știind cu certitudine că XXXXXX nu a atins vârsta de 16 ani și care în legătură cu vârsta sa minoră, se afla în imposibilitatea de a se apăra și de a-și exprima voința proprie, în continuarea intenției sale infracționale, dezbrăcând-o contrar voinței lui XXXXXX, a întreținut cu ultima un raport sexual.

Acțiunile inculpatului au fost încadrate în baza art. 171 alin. (2) lit. b), b²) Cod penal, ca violul, adică raportul sexual săvârșit prin constrângere fizică și psihică a persoanei, profitând de imposibilitatea acesteia de a se apăra ori de a-și exprima voința, săvârșit cu bună-știință asupra unui minor, săvârșit asupra unui membru de familie.

Tot el, în una din zile lunii noiembrie 2015, data cu certitudine nu a fost stabilită, în timpul amiezii, urmărind scopul întreținerii raportului sexual cu fiica sa vitregă minoră, XXXXXX, anul nașterii XXXX, aflându-se în interiorul căsuței paznicului, situată pe teritoriul ocolului silvic a XXXXXX, XXXXXX, aplicând asupra ultimei constrângerea fizică și psihică, știind cu certitudine că XXXXXX nu a atins vârsta de 16 ani și care, în legătură cu vârsta sa minoră, se afla în imposibilitatea de a se apăra și de a-și exprima voința proprie, în continuarea intenției sale infracționale, dezbrăcând-o contrar voinței, a întreținut cu ea un raport sexual.

Acțiunile inculpatului au fost încadrate în baza art. 171 alin. (2) lit. b), b²) Cod penal, ca violul, adică raportul sexual săvârșit prin constrângere fizică și psihică a persoanei, profitând de imposibilitatea acesteia de a se apăra ori de a-și exprima voința, săvârșit cu bună-știință asupra unui minor, săvârșit asupra unui membru de familie.

Tot el, la mijlocul lunii decembrie 2015, data cu certitudine nu a fost stabilită, în timpul amiezii, urmărind scopul întreținerii raportului sexual cu fiica sa vitregă minoră, XXXXXX, anul nașterii XXXX, aflându-se în interiorul căsuței paznicului, situată pe teritoriul ocolului silvic a XXXXXX, XXXXXX, aplicând asupra ultimei constrângere fizică și psihică, știind cu certitudine că XXXXXX nu a atins vârsta de 16 ani și care, în legătură cu vârsta sa minoră, se afla în imposibilitatea de a se apăra și de a-și exprima voința proprie, în continuarea intenției sale infracționale, dezbrăcând-o contrar voinței, a întreținut cu ea un raport sexual.

Acțiunile inculpatului au fost încadrate în baza art. 171 alin. (2) lit. b), b²) Cod penal, ca violul, adică raportul sexual săvârșit prin constrângere fizică și psihică a persoanei, profitând de imposibilitatea acesteia de a se apăra ori de a-și exprima voința, săvârșit cu bună-știință asupra unui minor, săvârșit asupra unui membru de familie.

La stabilirea pedepsei, instanța de apel a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal, de gravitatea infracțiunilor săvârșite, de motivele acestora, de personalitatea inculpatului, de circumstanțele atenuante sau agravante, de condițiile de viață ale familiei acestuia, precum și scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării lui, stabilind că pedeapsa aplicată de instanța de fond este prea blândă și nu este proporțională cu faptele săvârșite.

Ori, inculpatul a săvârșit trei infracțiuni grave care se pedepsesc cu închisoare de la 5 la 12 ani, anterior nu a fost judecat, se caracterizează pozitiv, are la întreținere doi copii minori, circumstanțe atenuante sau agravante nu au fost stabilite, astfel că reeducarea și corectarea acestuia este posibilă prin aplicarea pedepsei a câte 7 ani închisoare pentru fiecare episod, stabilindu-i pedeapsa definitivă, în temeiul art. 84 Cod penal, de 9 ani închisoare.

8. Procurorul în Procuratura de circumscripție Cahul, Vitali Cebotari, a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea deciziei menționate în latura pedepsei și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Recurentul a invocat că pedeapsa stabilită inculpatului prin decizia instanței de apel este prea blândă și nu corespunde principiului individualizării pedepsei penale, fiind omisă gravitatea infracțiunilor și influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării inculpatului.

Deci, instanța de apel, la stabilirea pedepsei, a încălcat prevederile art. 2, 61, 75 Cod penal, pct. 3, 17 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 8 din 11.11.2013 Cu privire la unele chestiuni ce vizează individualizarea pedepsei penale, precum și ale convențiilor internaționale în domeniul combaterii violenței și abuzurilor sexuale la care Republica Moldova este parte.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală - hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

9. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar nominalizat pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 8. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 7. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanța de apel, în cazul în care, potrivit rechizitoriului: „*circumstanțe agravante nu au fost stabilite*”, legal și întemeiat a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind pedeapsa aplicată inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, just și argumentat a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75, 84 alin. (1) Cod penal, conform cărora la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea penală. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Dacă o persoană este declarată vinovată de săvârșirea a două sau mai multor infracțiuni fără să fi fost condamnată pentru vreuna din ele, instanța de judecată, pronunțând pedeapsa pentru fiecare infracțiune aparte, stabilește pedeapsa definitivă pentru concurs de infracțiuni prin cumul, total sau parțial, al pedepselor aplicate.

Ori, instanța de apel just a ținut cont de circumstanțele cauzei penale, de gradul prejudiciabil al infracțiunilor săvârșite, de consecințele acestora, de lipsa circumstanțelor agravante, că inculpatul anterior nu a fost judecat, este caracterizat pozitiv, întreține doi copii minori (*pct. 7. din decizie*).

Astfel, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului conform prevederilor legale, corespunde principiului proporționalității și scopului de restabilire a echității sociale, corectare a acestuia, precum și prevenirii de săvârșire de noi infracțiuni atât din partea lui, cât și a altor persoane (*pct. 7. din decizie*).

Pe lângă aceasta, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 8. din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanța de apel a apreciat circumstanțele cauzei în latura pedepsei (*pct. 8. din decizie*).

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, iar judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanței de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în latura pedepsei penale în alt sens decât cel pe care îl propune procurorul este o competență și prerogativă legală a acestei instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârea atacată cuprinde motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că s-au aplicat inculpatului pedepse individualizate conform prevederilor legale, și că recursul ordinar este unul vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce este vădit neîntemeiat, recursul de pe rol urmează a fi declarat inadmisibil.

10. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Cahul, Vitali Cebotari, împotriva deciziei Curții de Apel Cahul din 18 noiembrie 2019, în privința inculpatului Palamarji Ilie XXX, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 26 iunie 2020.

Președinte

Iurie Diaconu

Judecători

Liliana Catan

Ion Guzun